

πύρανθ.) 2) Θηλ., τροφὸς Σύμ. Χίος: Πῆρα γὰρ τὸ παιδί μας βαῖλιστρα Σύμ. Ἐπῆγα βαῖλιστρα γὰρ νὰ βαῖλίζω παιδί Χίος.

βαῖνα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαῖ*, δι' ὃ *ιδ.* *βάγιο*, καὶ τῆς καταλ. -*ῖνα*.

Τρυφερὸς κλάδος φοίνικος τοῦ ὁποίου πλέκουν τὰ φύλλα, κοσμοῦν μὲ ἄνθη καὶ φέρουν τὸ Σάββατον τοῦ Λαζάρου καὶ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαῖων.

βαῖόλα ἡ, Σάμ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Μόλυβδος προσδεγόμενος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀλιευτικοῦ ὄργανου *καθετὴ* διὰ νὰ βυθίζεται ταχέως εἰς τὴν θάλασσαν, βολίς.

βαῖολογῶ Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάιλας* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -*λογῶ* ἀντὶ *βαῖολογῶ* καθ' ἀπλολογίαν.

Περιποιοῦμαι βρέφος, τιτθεύω.

βάκ ἐπιφών. Καπ. Πόντ. (Οἰν.) *βάκα* Πόντ. (Οἰν.) *βράκα* Πόντ. (Οἰν.)

Λέξις πεποιημένη. Πβ. ἀρχαῖον παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. *βρεκεκέξ*.

Πάντοτε ἐν ἐπαναλήψει *βάκ βάκ, βάκα βάκα* κτλ. Εὐχρηστεῖ εἰς δήλωσιν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων καὶ νησῶν ἐνθ' ἄν. || Φρ. *Βάκα βάκα λέγω* (φλυαρῶ) Οἰν.

βακανίζω Πόντ. *βρακανίζω* Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιφών. *βάκαν*, δι' ὃ *ιδ.* *βάκ*.

Ὁμιλῶ θορυβωδῶς οἶονεὶ κοάζων ὡς βάτραχος.

βακατίζου Τσακων.

Λέξις πεποιημένη.

Βληγῶμαι, βελάζω, ἐπὶ προβάτων.

βακέττα ἡ, Ἀθῆν. Θράκ. (Μάδυτ.) Κρήτ. Νάξ. Πελοπ. (Μάν.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. — *Λεξ.* Βλαστ. *βακέττο* τό, *Λεξ.* Πρω.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *vaccchetta*.

1) Δέρμα βοδὸς συνήθως μικρᾶς ἡλικίας κατειργασμένον. 2) Ὑπόδημα ἐκ τοῦ εἰρημένου δέρματος Πελοπ. (Μάν.): Φορῶ *βακέττες*.

βακετιᾶς ὁ, Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βακέττα*.

Βυρσοδέψης κατεργαζόμενος τὴν *βακέτταν*.

βακκῶνω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *vacca*—ἀγελὰς καὶ γυνὴ εὐτραφής.

Γίνομαι εὐτραφής, παχύνω.

βάκλα ἡ, Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *βάκλο*.

1) Μεγάλῃ ράβδος διὰ τῆς ὁποίας τινάσσουν καὶ καταρρίπτουν τὰ καρύδια, τὰ ξυλοκέρατα, τὰς ἐλαίας κτλ. Συνών. *βακλιν* 1. 2) Παχεῖα οὐρὰ προβάτου. 3) Τὸ ὑπὸ τοὺς γλουτοὺς ἐξέχον καὶ κατὰ τὸ βάδισμα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κινούμενον μέρος τῆς ἀνδρικῆς βράκας.

βακλᾶς ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάκλα* καὶ τῆς καταλ. -*ᾶς*.

1) Ὁ κρατῶν μεγάλην ράβδον. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών.

2) Ὁ ἔχων παχεῖαν οὐράν, ἐπὶ προβάτου.

βακλὲ ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάκλα*.

Ὁνομασία προβάτου ἔχοντος παχεῖαν οὐράν. Πβ. *ἀδρόβακλος*.

βακλίζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάκλα*.

Α) Μετβ. 1) Κτυπῶ, τινάσσω μὲ *βάκλαν* τὰ δένδρα ἢ τοὺς καρποὺς διὰ νὰ πέσουν: Ἐβάκλισα τὰς ἐλαίαις -τὰς τερατῶδες κτλ. 2) Δέρνω, κτυπῶ: Θὰ σὲ *βακλίσω*!

Β) Ἀμτβ. 1) Κινουμαι, τινάσσομαι, ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου μέρους τῆς ἀνδρικῆς βράκας: *Βακλίζει ἡ βράκα του*.

2) Σχηματίζομαι εἰς ὄγκον, ἐπὶ τοῦ γυναικείου φουστανιοῦ τὸ ὅποιον συμμαζεύεται ὀπίσω.

βακλιν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάκλα*.

1) Ἡ ράβδος μὲ τὴν ὁποίαν τινάσσουν καὶ καταρρίπτουν τοὺς καρποὺς ἐκ τῶν δένδρων. Συνών. *βάκλα* 1.

β) Ὁ καρπὸς τῆς κερατέας, ξυλοκέρατον, ὠρισμένης ποικιλίας. 2) Πρόβατον πλατύουρον.

βακλισκιδνας ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βακλίζω*.

Ὁ καταρρίπτων διὰ ραβδισμοῦ ἐκ τῶν δένδρων τοὺς καρπούς.

βάκλισμα τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βακλίζω*.

Ἡ διὰ ραβδισμοῦ κατάρριψις τῶν καρπῶν ἐκ τῶν δένδρων.

βάκλο τό, Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιππούπ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. *βάκλον*, ὃ ἐκ τοῦ Λατίν. *basilum*.

Τὸ ραβδίον μὲ τὸ ὅποιον κτυποῦν τὸ τύμπανον.

βακλούδα ἡ, Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *βάκλα* διὰ τῆς καταλ. -*ούδα*.

Μικρὰ ράβδος.

βακούφι τό, *βακούφιν* Λυκ. (Λιβύσσ.) *βακούφι* πολ-
λαχ. *βακούφ'* βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *vakıf*.

1) Κτῆμα ἀφιερωμένον εἰς ἱερὸν ἴδρυμα, ναὸν ἢ μοναστήριον πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Πα-
ροιμ. φρ. *Σὰν νὰ τρώῃ ἀπὸν βακούφ'* (ἐπὶ ἀνθρώπου ἰσχυροῦ
καὶ καχεκτικοῦ, ὁποῖος γίνεται ὁ ἀρπάζων καὶ κλέπτων
τὰ ἱερὰ) Ἡπ. || Γνωμ. Ὁποῖους τρώει ἀπ' τὰ βακούφια κακὴ
πrouκουπὴ κάθ' αὐτόθ. 2) Ναὸς ἢ μονὴ Ἡπ. Θεσσ.
Μακεδ.: Φρ. *Σ' τοὺν βακούφ' νὰ τὰ δώξ'*! (ἤτοι ν' ἀποθάνῃ
ἄτεκνος καὶ ἡ περιουσία του νὰ περιέλθῃ εἰς μονήν, ἐπὶ
τοῦ ἀδίκως λαμβάνοντός τι) Ἡπ. || Γνωμ.

Μὲ τὸ χωρὶς μὴ πιάνεσαι μηδὲ μὲ τὸ βακούφι,

τὶ τοῦ χωριοῦ εἶν' ἀδικία, τοῦ βακουφιοῦ εἶναι κρῖμα

(ἀπόφευγε τὰς δικαστικὰς ἐριδας μὲ κοινότητος, ναοὺς
καὶ μοναστήρια) Ἡπ. β) Ὑπὸ τὸν τύπ. *βακούφια* γιερὰ,
τὰ ἐξωκκλήσια Μακεδ. (Σιάτ.)

Πβ. *μαγκούφι*.

βακούφικος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπ. (Βούρβουρ.) — *Λεξ.*
Βλαστ. *βακούφ'κους* Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. Στερελλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βακούφι* καὶ τῆς καταλ. -*ικος*.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ναὸν ἢ μοναστήριον ἐνθ' ἄν.: *Βακού-
φικα* κτήματα *Λεξ.* Βλαστ. *Βακούφ'κ'* γίδα Θεσσ. *Βακούφ'κα*
χουράφια Ἡπ. *Βακούφ'κα* πράματα Στερελλ. || Φρ. *Νὰ γέν'
βακούφ'κον!* (ἐνν. τὸ κτῆμα, ἤτοι ἀδέσποτον, ἔρημον,
διότι τὰ ἄνευ κληρονόμου μένοντα κτήματα θεωροῦνται
ὡς ἀνήκοντα εἰς *βακούφια*) Μακεδ. Στερελλ. Πβ. *ἀγιά-
τικος*. β) Οὐδ. οὐσ., πρᾶγμα ἐκκλησιαστικὸν ἢ μονα-
στηριακὸν Ἡπ.: Φρ. *Τρώει βακούφ'κον* (ἐπὶ ἰσχυροῦ καὶ
καχεκτικοῦ). 2) Ἀθλιος, ἐλεεινὸς Μακεδ.

Πβ. *μαγκούφης*.

